

Biblioth. 1,269) ἔνθα περὶ τοῦ ἐπιρρ. «... τὸ γλυκὺ μαντᾶτον ποῦ πεμψες ἀνηπόλιστα καὶ ξαφνικά 'ς τὴν Σάρρα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναανάμενος 1.

*ἀναπεντάρικος ἐπίθ. ἀναπεδάρικος Κεφαλλ. ἀναπεδάρικος Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά, τοῦ ἀριθμ. πέντε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

Ὁ ἀποδίδων ἀντὶ πέντε δύο ἢ τρία Κεφαλλ.: Χτήμα ἀναπεδάρικο (κτῆμα ἐκμισθούμενον εἰς καλλιεργητὴν ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ὁ μὲν κτήτωρ δύο μέρη, ὁ δὲ καλλιεργητὴς τρία, ἂν τοῦτο εἶναι ἄγονον, ἢ ἀντιστρόφως τρία καὶ δύο, ἂν τοῦτο εἶναι εὐφορον). Ἡ ὁ ἀποφέρων ἀντὶ τεσσάρων πέντε Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Δῶς' μου τέσσερες γαβάθες γέννημα καὶ 'ς τ' ἁλώνη θὰ σοῦ τὸ δώσω ἀναπεδάρικο. Ἐδάνεισα τὸ σ'τάρι ἀναπεδάρικο.

ἀναπεντῖς ἐπίρρ. Ζάκ. Πελοπν. (Πυλ.) ἀναπεδῖς Κεφαλλ. Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀριθμ. πέντε κατὰ τὸ δῖς καὶ τρεῖς.

Κατ' ἀναλογίαν δύο πρὸς τρία ἐπὶ πέντε (ἐπὶ προσόδου ἀγροτικῶν κτημάτων ἐκμισθουμένων πρὸς καλλιεργητάς, ἐκ τοῦ ὁποίου οὗτοι μὲν λαμβάνουν δύο μέρη, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης τρία) ἔνθ' ἀν.: Κάνω ἀναπεντῖς τὴ σταφίδα Ζάκ.

ἀναπέταμα τό, ΓΔροσίν. Θά βραδιάζῃ 127 ἀναπέτασμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπετῶ. Τὸ ἀναπέτασμαν κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -άζω ρ. παραγόμενα. Παρὰ Βλάχ. ἀναπέτασμα.

1) Ἀνύψωσις ΓΔροσίν. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ ἀναπέτασμα εἶσαι, ὃ νεροκαλαμεῖα, τῆς ζωῆς πρὸς τὴν οὐράνια πλάνη.

2) Σύσπασις τῶν βλεφάρων ἢ τῶν μυῶνων Λυκ. (Λιβύσσ.)

*ἀναπεταμός ὁ, ἀναπειασμός Σίφν. Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπετῶ. Τὸ ἀναπειασμός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναπειάζω, ὅθεν τὸ ἀμπετάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναπετῶ.

1) Ταχεῖα πτήσις Σίφν.: Φρ. Ἀναπειασμός τὸν ἤπιασε (ἔγινε ἄφαντος). 2) Μεταφ. ἢ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, κακοήθεια Χίος

ἀναπεταρίζω Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Λάουνδ. Περιδ. Βλαστ. ἀναπιταρίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀναπονταρίζου Θράκ. (Αἰν.) ἀναπεταρίζω Θήρ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. πεταρίζω. Ἡ λ. καὶ μεσν. ὡς μαρτυρεῖ ἡ μετοχ. ἀναπεταρισμένος. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 731 (ἐκδ. SLambros) «κατόπι της καὶ ὁ ἀτὸς ἀναπεταρισμένος».

1) Ἀνοιγωκλείων τὰς πτέρυγας προσπαθῶ νὰ πετάξω, περυγίζω Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Λάουνδ. Περιδ. Βλαστ.: Ἀναπεταρίζει τὸ πουλὶ Κρήτ. || Ἄσμ.

Μὲν πέρδικα ἀναπετᾷ καὶ ἀναπεταρίζει

Μάν. Συνών. ἀναπετῶ 2, πεταρίζω, πουλλοφτερω, φτερουγίζω. 2) Συσπῶμαι νευρικῶς, ἄλλομαι, ἐπὶ ὀφθαλμοῦ Θήρ. Κρήτ.: Ἀναπεταρίζει τὸ μάτι μου Θήρ. Κρήτ. Συνών. ἀναπετάρω, ἀναπετῶ 6, παίζω.

3) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἕνεκα νοσηρᾶς καταστάσεως ἢ ἀτονίας Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Συνών. ἀνακλαδίζομαι (ἰδ. *ἀνακλαδίζω II), ἀνα-

κλαδίζομαι, ἀνακλονίζομαι, (ἰδ. *ἀνακλονίζω I), ἀποκορδώνω, ξεροτανυέμαι, τανυέμαι (ἰδ. τα-νυῶ), τεντώνομαι (ἰδ. τεντώνω).

ἀναπεταρίκι τό, Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἀναπιταρίζ' Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀναπετάριν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 6047 (ἐκδ. JSchmitt) «τὰ ὁμμάτια ἐσφούγγισεν μὲ τὸ ἀναπετάριν» (μέρος τι τῆς ἀμφιέσεως).

1) Εἶδος γούνας, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν παλαιότερον ἐρριμένην ἐπὶ τῶν ὤμων χωρὶς νὰ περνοῦν τὰς χεῖρας διὰ τῶν χειρῶν Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 2) Ἐπιρρηματ., χωρὶς νὰ περάσῃ τις τὰς χεῖρας διὰ τῶν χειρῶν Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σκόπ.: Βάζου -φουρῶ τοῦ φόριμα ἀναπιταρίζ' Μακεδ. Συνών. ἀναρριχτά.

ἀναπετάρισμα τό, Δ.Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. ἀναπετάρισμα Α.Κρήτ. ἀναπιτάρισμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπεταρίζω.

1) Προσπάθεια πρὸς πτήσιν, πτερύγισμα Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ.: Ξάνοιξέ' νὰ ἀναπετάρισμα τὸ κάνει! Κρήτ. Συνών. φτερούγιασμα, φτερούγισμα, φτερουγητό. 2) Ἡ μετ' ἐντάσεως ἑκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακλαδητό.

ἀναπετάρω ἀμαρτ. ἀναπετάρω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπεταρίζω, εἰς ὃ ὑπείσθηθεν ἡ κατάλ. -άρω ἀντὶ τῆς -ίζω.

Συσπῶμαι, ἄλλομαι, ἐπὶ ὀφθαλμοῦ: Ἀναπετάρει τὸ μάτι μου. Συνών. ἀναπεταρίζω 2, ἀναπετῶ 6, παίζω.

ἀναπετῶ Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) —Λεξ. Κομ. Δεῖκ ἀναπετῶ Κάρπ. Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Σίφν. Σῦρ. ἄναπετῶ Κάρπ. Κίμωλ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. ἀναπιτοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμπετῶ Σύμ. ἀμπετάζω Χίος Μέσ. ἀναπειεῖμαι Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 41 ΣΝικοκάβ. ἐν Ἀνθολ. Η' Ἀποστολίδ. 272

Τὸ μεταγν. ἀναπετῶ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπετάννυμι = ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, ἀπλώνω. Περὶ τῆς συγκοπῆς εἰς τοὺς τύπ. ἀμπετῶ καὶ ἀμπετάζω ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 70 κέξ. Τὸ ἀμπετάζω διὰ τὸν ἀόρ. ἀμπετάσα ἢ ἀμπετάξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀγόρασα - ἀγοράζω, χάραξα - χαράζω κττ.

1) Ἀνίπταμαι, πετῶ Μεγίστ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) —Λεξ. Κομ. Δεῖκ: Παροιμ.

Ἡ μερμήκα 'ντας θὰ χᾷται, φέρε' φτερά κι ἀναπετᾷ (τὸ μερμήγκι ὅταν πρόκειται νὰ χᾷτῃ, ἀποκτᾷ πτερά καὶ πετᾷ. Ἐπὶ τοῦ καταστρεφόμενου ἐν τῇ ἀκμῇ του ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου προπετοῦς καὶ αὐθάδους βλάπτοντος ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχόντος τι πολλῆς βλάβης πρόξενον εἰς τὸν ἴδιον) Τραπ. β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνίσταμαι ἀποτόμως, ἀνατινάσσομαι, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Νίσυρ. κ. ἄ. —Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. ΣΝικοκάβ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναπετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Ἀναστενάζω τρέμ' ἢ γῆς καὶ 'νεπετᾷ τὸ χῶμα, ποῦ θράφην εἰς τὰ σκοτεινὰ τὸ θλιβερόν μου σῶμα Νίσυρ. — Ποίημ.

Ἀναπειεῖται ὁλόρθο, τὴν πεδιάδα ἀναταρίζει μὲ φωνὴν ποῦ σκιάζει

ΣΝικοκάβ. ἔνθ' ἀν. 2) Κινῶν τὰς πτέρυγας προσπαθῶ νὰ πετάξω Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Μὲν πέρδικα ἀναπετᾷ καὶ ἀναπεταρίζει.

Συνών. ἀναπεταρίζω 1, πεταρίζω, φτερουγίζω.

3) Ἀναπαρίσταμαι, ἐμφανίζομαι Κύνθ. : Ὁ δεῖνα ἀνε-
πειτᾷ ἔς τὰ μάτια μου (ἀναπαρίσταται ἢ εἰκὼν του εἰς τὴν
φαντασίαν μου). 4) Ἀνασκιρτῶ Σίφν. : Ἦνεπέταξε ἀπὸ τῆ
χαρὰ του. 5) Φεύγω τάχιστα, ἐξαφανίζομαι Μύκ. Σίφν.
Σῦρ. : Ἀνεπέτασε ὁ δεῖνα Σῦρ. Ἀνεπέτασεν ἢ οκούπα ἀπο-
μπροστά μου αὐτόθ. Ἀπομέσα ἀπὸ τὸ σῶμα ἠνεπέτασε τὸ
μαχαιράκι Σίφν. Ἀνεπειτᾷ τὸ ζωντανὸ (κλεπτόμενον ἐξαφα-
νίζεται) Μύκ. || Φρ. Ὡ, ποῦ ν' ἀνεπειτάξῃς! (νὰ ἐξαφανι-
σθῇς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς! Ἀρὰ) Σίφν. Συνών.
ἀναλήφομαι (ιδ. ἀναλήφω 2), ἀναφταώνομαι (ιδ.
ἀναπαταγώνω 2), συνών. φρ. γίνομαι ἄφαντος.

β) Ἐξαντλοῦμαι ταχέως Σῦρ. : Πότε ἀνεπειτᾷ ἢ ζάχαρι!

γ) Ἀποθνήσκω Κίμωλ. : Ν' ἀπομείνῃ τ' ὄνομά μου
κ' ἐγὼ νὰ νεπειτάσω! Συνών. ἀναπαύομαι (ιδ. ἀνα-
παύω Β 2), πεθαίνω. 6) Συσπῶμαι νευρικῶς Κάρπ.
Κρήτ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ. : Ἀνεπειτᾷ τ' ἀμάτι
μου Κρήτ. Ἀνεπετοῦν τὰ μάτια μου Κάρπ. Νεπειτᾷ τὸ
μ-μάτι μου Κῶς. Συνών. ἀναπεταρίζω 2, ἀναπετάρω,
παίζω. 7) Ἀνασύρω τὰς χειρίδας διὰ νὰ εἶμαι εὐθετος
πρὸς ἐργασίαν Σύμ. : Ἀμπέτασε! Συνών. ἀνασκουμπώ-
νομαι (ιδ. ἀνασκουμπώνω). 8) Ρίχνω στάχυα εἰς
τὸ ἄλῳν Χίος

ἀναπηδῶ Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΣΖαμπέλ. Πόθεν
ἢ λ. τραγουδῶ 38 — Λεξ. Βλαστ. ἀναπηδάω Πελοπν.
(Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 51 ἀναπ-πηδῶ Νίσυρ.
ἀνεπηδῶ Κύνθ.

Τὸ ἀρχ. ἀναπηδῶ.

1) Σηκώνομαι ἐπάνω μὲ ὀρμὴν ΣΖαμπέλ. ἔνθ' ἀν.
ΚΠασαγιάν. ἔνθ' ἀν. : Ἀναπηδάω, ρίχτω τὸ χέρι ἔς τὸ σε-
λάχι, βγάνω τὴ δίκανη πιστόλα, τοῦ φωνάζω ΚΠασαγιάν.
ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Κομπώστε καὶ ἔς τὰ πόδια μου διὰ τοῖς οἰδερένιες κλάπτες
νὰ ἰδῇτε πῶς ἀναπηδοῦν Ρωμαῖοι παλληκάρια
(κλάπτες = ποδοκάκαι) ΣΖαμπέλ. ἔνθ' ἀν. 2) Πηδῶ
Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. : Ἄσμ.

Δίει βιτσεῖν τοῦ μαύρου του, σὰν ἀστραπὴ πετεινίται
καὶ ἀναπ-πηδᾷ βουν' ὡς βουνό, βραδυάζεται ἔς τὸν κάμπο
Νίσυρ. 3) Ἀναβράζω, κοχλάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) :
Τὸ αἶμα ἀναπηδᾷ. 4) Μετβ. κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ
Κύνθ. : Ὁ φοῦρνος ἀνεπήδησε τὰ ψωμιά.

ἀναπήζω, ἀναπήσσω Δ.Κρήτ. ἀνεπήσσω Α.Κρήτ.
ἀναπήζω Δ.Κρήτ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἠαπήζ-ζω Σύμ ἠαπή-
τζω Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. πήζω.

1) Ἀναζυμώνω τὸ προζύμι ἐπαυξάνων αὐτὸ διὰ τῆς
προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ ἔπειτα
εἰς τὴν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος Κρήτ. Σῦρ. (Ἐρ-
μούπ.) : Ἄσμ.

Τῇ Δευτέρᾳ κοσκινίζει | καὶ τῇ Δρίτῃ ἀναπήζει
τῇ Δειράδῃ τὸ ζυμώνει, | Πέφτ' ἀνέβηκε, φουσκώνει
Κρήτ.

Ψεῖρα ἀνάπηζε σὲ πεταλίδα μέσα
ψεῖρα ἀνάπηζε καὶ ὁ κορξὸς ζυμώνει
(σχωπτικόν) αὐτόθ. Συνών. ἀναδέρνω, ἀναδεύω Α 1 β,
ἀναδίνω Α 5, ἀναδορῶνω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνα-
κινῶ 2, ἀναπιάνω 2, ξαναγώνω. Πβ. ἀνακάνω.

2) Διαβρέχω Σύμ. : Ἐνάπησα τὰ ροῦχα μου. Ἐναπή-
θην ἢ γῆς ἀπὸ τοῖς βροχάς. Συνών. ἀναλύω Α 2 β,
μουσκεύω.

ἀνάπημα τό, Ἄνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀνά-
πημα Χίος (Αὐγών.) ἀνάπ'μα Λέσβ. (Πλομάρ.) Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπήζω.

1) Τὸ νὰ ζυμώνῃ τις Κρήτ. : Νὰ ἤθελα κατές πῶς
βαρεῖσθαι κάθε βδομάδα τ' ἀνάπημα! (νὰ ἤθελα κατέχεις,
νὰ ἐγνώριζες πῶς κττ.) — Δὲ μ' ἄφηκε τ' ἀνάπημα νὰ ἔρθω.
Συνών. ζύμωμα. 2) Ποσότης ζυμωμένης ζύμης, ἢ
ὁποία φυλάσσεται ὡς προζύμη διὰ τὸ ἐπόμενο ζύμωμα
ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναδεμῆ 2 β, ἀνάπιασμα 1 β, μαγιά,
προζύμι.

ἀνάπηρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάπ'ρους Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάπηρος = ὁ ἔχων βεβλαμμένον μέ-
λος τι τοῦ σώματος.

Ὁ ἔχων βεβλαμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ὁ τυφλός.

ἀναπιάνω σύνηθ. ἀναπιάνου βόρ. ιδιῶμ. ἀνε-
πιάνω Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Α.Κρήτ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) ἀνιπιάνου Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἠνεπιάνω
Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. πιάνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Βλάχ.

1) Πιάνω, κρατῶ τι Ἡπ.Λευκ. — Λεξ. Πρω. : Ἀνάπιασε
μου λιγάκι τὸ παιδί, γιατί με κούρασε Λεξ. Πρω. Ἀνάπιασέ
μου νὰ φορτωθῶ (εἰς τὸ ἀνάπιασε ἔνν. τὸ πρᾶγμα ποῦ
πρόκειται νὰ φορτωθῇ ὁ λέγων) Λευκ. || Φρ. Ἀναπιάνω
ἔς τὸ στόμα (ὀνειδιζῶ, ψέγω) Ἡπ. Ἀναπιάνω ἔς τὴ γλῶσσα
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λεξ. Πρω. 2) Ἀναζυμώνω
τὸ προζύμι πρὸς αὔξησιν τῆς ποσότητος διὰ τῆς προσθή-
κης ἀλεύρου καὶ ὕδατος προπαρασκευάζων οὕτω αὐτὸ
διὰ τὸ προσεχές ζύμωμα σύνηθ. : Ἀναπιάνω τὸ προζύμι
σύνηθ. Βάλι θιρμό ν' ἀναπιάσων (ἔνν. τὸ προζύμι) Σκόπ.
Θ' ἀναπιάκων τοῦ προζύμι' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Προζύμι ἀναπια-
σμένο πολλαχ. || Φρ. Ἀναπιάνουν προζύμι (ἀρχίζουν δια-
πραγματεῦσαι διὰ συνοικέσιον. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ ἐθίμου
νὰ προπαρασκευάσουν ὡς ἀνωτέρω τὸ προζύμι διὰ τὴν
ζύμωσιν τῶν ἄρτων τοῦ γάμου) Πελοπν. (Φεν.) Ἀναπιάνουν
τὰ προζύμια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Βασαρ.)
Ἀνάπιακαν τὰ προζύμια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ.
(Χουλιαρ.) Ἀναπιάσαν τὰ προζύμια (ἤρχισαν νὰ ἐρρίζουν)
Πελοπν. (Βυτίν.) Ἀναπιάστηκαν τὰ προζύμια (ἐδόθη ἀφορμὴ
πρὸς διαπληκτισμόν) Φεν. || Ἄσμ.

Δὲ θέλ' ἀπὸν τὸ σὶ σου προζύμι ν' ἀνεπιάσω,
γιατὶ βρομεῖ, γιατί ξιδιῖ, τὸ ζυμωτὸ θὰ χάσω
(ξιδιῖ = ξινίζει) Α.Κρήτ.

Μὴ δάκρ' ἀναπιάνει τὴ μαγιά, μὴ δάκρ'α τὴ ζυμώνει
Μακεδ. (Πάγγ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναπήζω 1. 3) Ζυμώνω
ἐκ δευτέρου τὸν ὥμὸν ἄρτον διὰ νὰ μὴ ξινίσῃ Μακεδ.
(Σιάτ.) 4) Πλάττω, ἐπὶ ἄρτου πλαττομένου ἐκ τοῦ ἐτοί-
μου φυράματος Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναπιάνω
τὸ ψωμί Λεξ. Δημητρ. Συνών. πλάθω. 5) Ἀρχίζω τι
Πελοπν. (Μαζαίικ.) κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. : Ἀνά-
πιασέ μου μιὰ ταντέλλα Λεξ. Πρω. Πόλεμος ἀναπιάστηκε
Μαζαίικ. Ἀναπιασμένο ἐργόχειρο (τὸ ὅποῖον ἤρχισέ τις διὰ νὰ
συνεχίσῃ ἄλλος) Λεξ. Δημητρ. 6) Ράπτω, ἐπιδιορθώνω
τι φθαρὲν Θήρ. Συνών. ἀναμπαλώνω, ἀναρράπτω,
ἀποπιάνω, μπαλώνω. 7) Ἀναζωπυρῶ, ἐνισχύω ἐπὶ
πυρὸς Θήρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) : Ἀναπιάνω τὴ φωτιά
Θήρ. Φέρε ἕνα κάρβουνο ν' ἀναπιάσωμε τὴ φωτιά Δημητσάν.
Συνών. ἀναγκάζω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀναθάλλω
Β 1, ἀνακαρῶνω (II) Β 1 β, ἀνακατεύω Α 1 β, ἀνα-
κατώνω Α 1 β, συνταυλίζω. 8) Ἐχω διὰ στόματος,
ὑπομνήσκω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. : Μοῦ ἔκανε ἕνα μικρὸ
καλὸ καὶ τὸ ἀναπιάνει ὁλοένα Λεξ. Δημητρ. : Μόδουκες μιὰ
φουρὰ μιὰ λίρα καὶ κάθε μέρα τ'ν ἀναπιάν'ς Ἡπ. Ἀναπιάνουν
τὰ καλά μ' (τὰς εὐεργεσίας μου) αὐτόθ. || Γνωμ. Τὸ πολὺ

